

Dennis Priebe

Taisnošana ticībā beigu laikā

1. Tēma.

Patiesais evaņģēlij, lūdzu, atsaucies!

Tas, ar ko mēs šovakar nodarbosimies, nepavisam nebūs parastas Bībeles studijas. Tā vietā es jūs iepazīstināšu ar šīs nedēļas nogales tēmu.

Esmu jums pateicīgs par šo brīnišķīgo uzrakstu, lai kas arī būtu to veidojis. Pret mani citur parasti neizturas tik lieliski, paldies. Mēs šinī nedēļas nogalē runāsim par taisnošanu ticībā gala laikā, un šovakar būs ievadlekcija, kad es necentīšos neko pierādīt. Es neatvēršu Dieva Vārdu un nelietošu citātus, šovakar es arī neatsaukšos uz praviešu Garu. Es šovakar ieskicēšu dažas lietas, ko mums būtu nepieciešams apsvērt, kā arī lietas, kam vajadzētu pievērst uzmanību un tās pārdomāt. Un rīt no rīta, kā arī vakarā mēs atvērsim Dieva Vārdu un tā noslēgsim šo sēriju, bet tad mums būs citas sanāksmes svētdien. Šī četrdaļīgā sērija par Taisnošanu ticībā gala laikā tiks pabeigta rītvakar.

Šovakar ir mūsu ievadlekcija, kurā es gribētu ieskicēt dažas lietas. Es ceru, ka jūs visi esat saņēmuši nelielu izdales materiālu, jo mēs to šovakar lietosim. Ja vēl neesat saņēmuši, tad izdriet to tagad. Vai kāds nav saņēmis izdales materiālus šim vakaram? Vai neviens nav aizmirsts? Paceliet roku, ja esat palaists garām. Vai visiem tagad ir?

Divi šeit. Vai vēl kādam nav? Paceliet roku, ja neesat saņēmuši. Labi, paldies. Paldies par ieguldīto darbu tiem, kas sagatavoja šos izdales materiālus. Un mums būs izdales materiāls katrai lekcijai, tie būs detalizētāki nekā šovakar.

Labi, man ir divi jautājumi.

Pirmais. Kā mēs varam daudz maz pamatoti cerēt, ka Jēzus atnāks mūsu dzīves laikā? Tas apšaubāmais vārds ir „pamatoti”. Cik daudzi no jums vēlas, lai Jēzus atnāk drīz? Es ticu no visas sirds, ka jūs vēlaties, citādāk jūs nebūtu šeit. Bet vai jūsu vecāki, ja esat dzimuši adventistu ģimenē, nevēlējās to pašu? Kā ar jūsu vecvecākiem, ja atceraties tos laikus? Vai arī viņi nevēlējās to pašu lietu?

Mani vecāki to vēlējās, un mani vecvecāki to vēlējās. Mans vecaistēvs tanī laikā bija vāciski runājošs adventistu sludinātājs Ziemeļdakotā. Viņš daudz runāja par Kristus drīzo nākšanu un to darīja tik bieži, ka tad, kad mana māte bija pusaudze un dzirdēja savu tēvu nemitīgi runājam par Kristus drīzo atnākšanu, viņa bija pilnīgi pārliecināta, ka viņa nepaspēs izaugt liela un nenodibināt ģimeni. Un tas bija ap 1920.gadu. Diemžēl pirms dažiem gadiem mēs guldījām manu māti zemes klēpī dusēt augšāmcelšanās cerībā. Bet viņas sapnis redzēt Kristu atnākam dzīvai netika atalgots. Cik daudzi no mūsu radniekiem ir bijuši un ir līdzīgā situācijā, un cik daudzi no mums pašiem ir saskārušies ar domu - vai es sagaidīšu Kristu un vai mani bērni vai mazbērni jautās to pašu jautājumu, ko mēs jautājam šovakar? Kā mums var būt pamatota cerība, ka Jēzus atnāks mūsu dzīves laikā?

Jautājums ir par to - cik pamatoti. Vispirms es jūs nedaudz apbēdināšu. Es redzēju statistiku, un jūs jau droši vien zināt, ka kaut kam ir jānotiek, pirms Jēzus var atgriezties uz šo zemi. Evaņģēlijam ir jātiek sludinātam pa visu pasauli par liecību, un tad nāks gals.

Es lasīju Endrjūsa Universitātes misijas nodaļas statistiku, un tur ir teikts, ka pasaulē ir 24 000 cilvēku grupu, no kurām 8000 nekad nav dzirdējuši Labo vēsti par Jēzu Kristu. Tā ir 1/3 daļa no visām ļaužu grupām pasaulē. Sīkāk viņi ir izdalījuši vienu valsti – Indiju. Indijā ir 600 000 ciematu, uz katrām 1000 ciematiem 950 ciematos nav draudzes, nav sludinātāja un nav neviena draudzes locekļa ne no vienas kristīgās konfesijas. Ja jūs nosūtītu uz turieni 1000 evaņģelizācijas grupu un katra grupa apmeklētu vienu ciemu nedēļā, nekad neatgriežoties tai pašā ciemā, tad, lai aiznestu evaņģēliju Indijai, pietu 10 gadi. Vai mums ir 1000 evaņģēlistu grupu, ko varam nosūtīt uz Indiju? Mums nav tik daudz pat visai pasaulei! Un 10 gadi, ko pavadītu 1000 evaņģelizācijas grupu Indijā - tas izklausās bezcerīgi.

Kā gan jebkad mēs varēsim aiznest evaņģēliju visai vēl neaizsniegtajai pasaulei, lai Jēzus varētu atnākt? Tehnoloģijas mums ir, bet ne visiem ir TV uztvērējs, un ir vēl kaut kam jānotiek. Jautājums ir tāds - kā gan mums var būt šī pamatotā cerība? Un es to negrāso uzreiz atbildēt, bet es gribu, lai jūs šo jautājumu paturat prātā, un mēs pie tā atgriezīsimies vakara gaitā.

Otrs jautājums, jo atceraties, es teicu, ka ir 2 jautājumi.

Kas īpašs ir adventismā? Kas attaisno adventisma eksistenci, kāda jēga tam piederēt, kāpēc rīkojam šādu telts sanākumi, rīkojam Bībeles stundas un evaņģelizācijas sanāksmes? Kāda jēga visiem šiem pūliņiem?

Jūs varbūt teiksiet - mums ir septītās dienas Sabats. Jā, protams, bet es esmu dzirdējis arī par citām draudzēm, kas atzīst un ievēro Sabatu, un varbūt pat kādas no tām ir jūsu apkārtnē. Jūs varat būt Sabata ievērotājs, nekad nenoklaudzinājis adventistu draudzes durvis. Tātad tā nav unikāla lieta. Un, ja jūs caurskatāt mūsu doktrīnu sarakstu, daudzas mēs esam aizguvuši no citiem, jo mēs neesam ieviesuši ne kristību pagremdējot, ne domu par Kristus otro atnākšanu. Mēs tos esam pārņēmuši no tiem, kas bija pirms mums.

Kas tad septītās dienas adventismā ir unikāls un sevišķs? Un es jums likšu priekšā ko pavisam dīvainu. Tas noteikti jūs pārsteigs, ja to nekad vēl neesat dzirdējuši.

Es ticu, ka atšķirība ir evaņģēlijā par glābšanu ticībā Jēzum Kristum, kas mira par mūsu grēkiem.

Jūs teiksiet - kā tu to vari apgalvot? Ja jūs ieslēdzat TV vai radio jebkurā svētdienas rītā, par ko jūs dzirdat sludinātāju runājam? Par glābšanu ticībā, par Kristus pieņemšanu par Glābēju, par došanos uz debesīm tādēļ, ka Viņš mira par mums. Visi par to runā. Visi aplūko glābšanu Kristus dēļ. Kā gan jebkad es drīkstētu apgalvot, ka tieši tas padara adventismu unikālu un sevišķu? Un šis būs mūsu pārrunu temats šovakar.

Jūsu priekšā ir divi koki, un tie simbolizē divus dažādus evaņģēlijus - divus dažādus glābšanas veidus. Divas dažādas izpratnes, kā mēs no šejienes tiekam tur. Kā Jēzus Kristus mūs glābj. Es šo domu attīstīšu šeit shēmā un stāstīšu, bet tas ir arī izdales materiālos, un jūs paralēli varat sekot tam līdz.

Mēs sāksim, un es analizēšu katru evaņģēliju atsevišķi un paskaidrošu, ko katrs evaņģēlijs māca. Tā mēs strādāsim šovakar – tikai paskaidrošu, kādi ir šie divi glābšanas veidi.

Sāksim ar šo, kur sacīts: „Grēks ir mūsu dabā”. Acīmredzot mūs jāglābj no grēka. Bet kas ir grēks? Šis evaņģēlijs saka - grēks pēc būtības nav tas, ko tu dari, saki vai pat domā. Nē, šis evaņģēlijs vēsta, ka grēks ir daudz dziļāks. Redziet, Ādams grēkoja jau sensenos laikos un apgriezta šo pasauli kājām gaisā, bet viņš vēl ko apgriezta kājām gaisā - un tā ir mana daba. Mana daba ir pilnīgi sabojāta, es nezinu, kā ir ar jūsējo, bet manējā nav visai laba. Kad es esmu nodomājis kaut ko paveikt ar vislabākajiem nolūkiem, lai šī diena kļūtu par vislabāko dienu, kas pēkšņi notiek? Tikai stundu vēlāk mana daba ņem virsroku un pēkšņi es esmu ar seju dubļos. Šī vecā daba ir diezgan slikta. Tā nav mūsu draugs. Un šis evaņģēlijs saka, ka mūsu daba ir tik slikta, ka mēs esam grēcinieki tādēļ, ka esam mantojuši šo slikto „aprikojumu” no Ādama. Mēs esam mantojuši sliktu aprikojumu, un tas mūs padara Dieva acīs par nolādētiem, pazudušiem un uz elli ejošiem grēciniekiem. Un tas tikai tāpēc, ka esam mantojuši šo ļoti nepievilcīgo dabu.

Es jums šodien lasīšu dažādus citātus, kas visi nāk no SDA autoriem, jo šajos punktos ir diezgan liela nevienprātība.

Te būs viens, kurā teikts: „Bērns ir piedzimis grēcinieks – grēcinieks, pirms viņš ir paveicis jebkādu grēcīgu darbību.” To saka šis evaņģēlijs. Mēs piedzimstam grēcinieki.

Un, ja tā ir taisnība, ka mēs piedzimstam grēcinieki, tad nākamais punkts ir acīmredzams – Jēzus Kristus, mūsu Glābējs, nevar būt grēcinieks un mūs izglābt. Ja grēks ir tas sliktais aprikojums, ko es esmu mantojis, tad, ja Jēzus arī būtu mantojis šo slikto ekipējumu, tad Viņš arī būtu grēcinieks un nevarētu nevienu izglābt. Tādēļ šis evaņģēlijs saka, ka Kristus ir pieņēmis nevainojamu dabu. Viņam nebija šī sliktā aprikojuma. Viņam bija tas aprikojums, kas bija Ādamam, kad tas tika radīts. Šie ir tie divi punkti, kas ir ļoti būtiski šim evaņģēlijam.

Ļaujiet man izdarīt nelielu atkāpi, lai padarītu pilnīgi skaidru, ko šie punkti nozīmē.

Pirmkārt. Ja es esmu piedzimis grēcinieks, es savas dzimšanas brīdī esmu nosodīts manas dabas dēļ. Tad rodas jautājums. Kad es vairs nebūšu nosodīts savas dabas dēļ? Kad es vairs negrēkošu savas dabas dēļ?

Te būs viens variants. Kad tikšu kristīts. Vai mana vecā daba pazūd un es vairs negrēkoju savas vecās dabas dēļ? Nē, tā paliek, vai ne?

Te ir vēl viens variants, nedaudz grūtāks. Kad mēs nākotnē saņemsim zīmogu pirms žēlastības laika nobeiguma, vai tad pazudīs mana vecā, grēcīga daba un es vairs negrēkošu savas dabas dēļ? Nē, pat tad ne. Mums adventismā pirms 100 gadiem šajā jautājumā jau bija problēmas, tā bija „svētā miesa”. Tas nav pareizi. Mums nekad nebūs svēta daba, esot šeit uz zemes.

Kad mēs tiksim vaļā no savas grēcīgās dabas? Kad Jēzus nāks. Pilnīgi pareizi, un ne sekundi ātrāk.

Tagad ieklausieties! Pēc savas dabas es esmu grēcinieks, kam nepieciešama piedošana jau no dzimšanas brīža. Savas dabas dēļ arī pēc kristībām esmu grēcinieks, kam tikpat daudz ir nepieciešama piedošana. Arī pēc žēlastības laika noslēguma savas dabas dēļ esmu grēcinieks,

kam ir nepieciešama piedošana līdz pat Kristus otrai atnākšanai un kam ir vajadzīga piedošana tikpat lielā mērā 1 sekundi pirms Kristus otrās atnākšanas, kā tas bija, pirms es nācu pie Kristus, tādēļ ka man ir tāda daba. To māca šis evaņģēlijs. Grēks ir automātisks sliktā aprīkojuma dēļ, kas ir manī. Tas ir šī evaņģēlija 1.punkts. Grēks ir tikpat pašsaprotams kā elpošana. Tu nevari negrēkot, ja tu esi cilvēcis bātne.

Otrais punkts – Jēzus Kristus. Ziniet, jautājums jau nav par Viņa dabu, bet gan - kā Jēzus tika kārdināts. Kā Ādams tika kārdināts? Kā Ādams un Ieva tika kārdināti Ēdenes dārzā? Vai sātans varēja staigāt pa dārzu un tiem tuvoties? Likumi bija ļoti stingri, vai ne? Viens koks - tas arī viss. Viens koks un viss, pat ne tikai dārzā, bet arī visā pasaulē tikai tur sātans viņiem varēja piekļūt.

Kalifornijā, kur es dzīvoju, ir brīnišķīgi sarkankoki, ceru, ka jums ir bijusi izdevība tos redzēt. Viņi saka, ka tur ir viens koks, kas ir visaugstākais sarkankoks. Un kā būtu, ja tas būtu vienīgais koks, caur ko šodien sātans varētu piekļūt tev un man? Tas būtu visai jauki, vai ne? Es varētu teikt - jūs palieciēt te un nebrauciet uz Kaliforniju! Tādi bija noteikumi Ēdenes dārzā. Vai nojaušat, cik vienkārši bija Ādamam un Ievai negrēkot? Tikai vajadzēja uzcelt mūri apkārt šim kokam. Uzcelt tik augstu, cik vien iespējams, lai pat neredzētu to koku. Tik vienkārši viņiem bija negrēkot Ēdenes dārzā, jo sātans nevarēja viņiem piekļūt nevienā citā vietā.

Vai viss palika pavecam pēc tam, kad viņi grēkoja? Kas notika ar šo kārdināšanas koku, caur ko sātans varēja viņiem piekļūt? Tas pārcēlās uz viņu dabu. Tagad sātans var mums piekļūt jebkurā laikā, jebkurā vietā, vienalga, vai mēs pieceļamies no rīta vai apguļamies naktī. Tādēļ, ka Ādams izdarīja izvēli, tagad sātanam ir likumīga pieeja mums un mums ir kritusi daba.

Labi. Jautājums ir - kādā veidā Kristus tika kārdināts? Kā Ādams vai - kā es un tu? Šis evaņģēlijs stāsta, ka tā kā Ādams un ne tā kā tu un es. Šis evaņģēlijs saka, ka Kristum nebija kārdinājuma būt dusmīgam, Viņam nebija kārdinājuma būt nepacietīgam, Viņam nebija kārdinājuma būt lepnam, Viņam nebija kārdinājuma būt patmīlīgam, Viņam nebija kārdinājuma pārēsties, Viņš netika kārdināts tajās daudzajās lietās, kurās tiekam kārdināti mēs, jo viņam nebija tā daba, kas ir man. Nekas viņu nepamudināja no iekšienes. Vienīgais veids, kā Viņš tika kārdināts, bija no ārpuses, kā Ādams un Ieva, sātans varēja piekļūt Viņam un pievilt Viņu no ārpuses. Šis evaņģēlijs saka, ka Kristus tika kārdināts pamatā 3 reizes:

- 1) **tuksnesī,**
- 2) **Ģetzemanē,**
- 3) **pie krusta,**

un katru reizi Viņš izgāja, lai tiktu kārdināts. Viņš bija ārā, un sātans Viņu kārdināja, un katrā gadījumā viņš atgrīezās. Tātad Jēzus Kristus tika kārdināts ārēji, ne no iekšpuses. Viņš netika kārdināts tā, kā mēs tiekam kārdināti. Šis evaņģēlijs to deklarē ļoti skaidri. Viņam bija cita daba. Šie 2 punkti ir ļoti svarīgi.

Grēks ir tikpat dabīgs kā elpošana,

un Kristus netika kārdināts tā, kā mēs tiekam kārdināti.

Atcerieties, šis evaņģēlijs, ko es jums izklāstu, ir ļoti konsekvents no priekšnosacījumiem līdz pat secinājumiem.

Un tagad mēs esam nonākuši pie šī evaņģēlija 3.punkta. Taisnošana nozīmē piedošanu, un tā es iegūstu glābšanu. Un jautājums ir tāds, kā taisnošana strādā un kā tā darbojas mūsos.

Labi, man ir nepieciešama piedošana. Tātad man Jēzus Kristus piedod, kad es ticu Viņam. Un jūs varbūt jautāsi, bet kā tad ir ar svētošanu? Vai tur ir arī kaut kas teikts par svētošanu? Šis evaņģēlijs saka – nē, tas nav vajadzīgs glābšanai. Tu esi glābts tikai ar taisnošanu vien, un svētošana nāk vēlāk kā tās rezultāts. Tas notiks, bet tā nav daļa no glābšanas procesa, ko tu dari, lai tiktu glābts, kas savukārt ir - pieņem Jēzu Kristu kā savu Glābēju, un tu esi taisnots un tev ir piedots. Tā ir glābšana, bet svētošana ir tās rezultāts.

Labi. Kas notiek ar šo te procesu – taisnošanu? Redziet, tas ir ļoti vienkāršs evaņģēlijs, ko es jums izklāstu, ļoti vienkāršs. Ir tikai viens ceļš, kā tikt glābtam – pieņemt Jēzu Kristu kā savu Glābēju. Ejam tālāk, vai tu vari pazust pēc tam, kad esi Viņu pieņēmis? Nu, piemēram, pēc tam, kad tu esi pieņēmis Jēzu Kristu par savu Glābēju, tu secini, ka nevari pabarot savu ģimeni, ja slēdz savu veikalu vienu dienu nedēļā. Un tev jātur tas veikals atvērts Sabatos. Un tā tu atver veikalu Sabatā un turpini strādāt. Katru Sabatu tas ir atvērts. Rodas jautājums - vai tas tevi pazudina? Vai tu esi nosodīts? Vai tu tagad esi grēcinieks šī iemesla dēļ vai arī vēl joprojām esi glābts? Vai tev ir glābjošās attiecības ar Jēzu Kristu? Un jautājums šinī evaņģēlija kontekstā ir šāds - vai tu esi glābts tādēļ, ka ievēro Sabatu? Nu... nē. Tad vai tu vari aiziet bojā, pārkāpjot Sabatu? Un saskaņā ar šo evaņģēliju atbilde būs - nē. Ja tu nevari tikt ar to glābts, tad tu nevari, to nedarot, iet pazušanā.

Piemēram, tu nevari atļauties maksāt desmit procentus - desmito, tas ir par daudz. Tev kaut kā ir jāpabaro sava ģimene. Nu, un tu nedod Kungam desmito. Maleahijas grāmatā tas ir nosaukts par Kunga aplaupīšanu. BET... vai desmitais tevi glābj? Nē. Tad vai, nemaksājot desmito, tu vari pazust? Nē, saskaņā ar šo evaņģēliju.

Redziet, ir viens ceļš uz glābšanu un viens ceļš prom no tās. Vienīgais ceļš uz glābšanu ir pieņemt Jēzu Kristu par savu Glābēju, un vienīgais ceļš prom no glābšanas ir, atraidot Jēzu Kristu kā savu Glābēju, uzgriežot Viņam muguru un sakot, ka negribat Viņu vairs savā dzīvē, un tad tu esi pazudis, bet pa vidu tam tu vēl joprojām esi glābts. Nav svarīgi, vai tu esi aizgājis un piedzēries Sabata vakarā, vai arī ieturi to, kas likumīgi pienākas Kungam. Šis evaņģēlijs saka: tu nevari pazust, ja tev ir nepilnīga svētošana, jo ne jau tā tevi glābj. Tu nevari pazust, ja svētošana tā īsti nedarbojas.

Šeit tas ir dažādi pateikts pavisam nesenos izteicienos:

”Ja tu esi pieņēmis Viņu, tu nepazudīsi, pat ja tu nenožēlosi kādu konkrētu grēku. Tu vari pazust tikai tad, ja ilgstoši un sistemātiski pagriez muguru Dievam.”

Cits to izteicis šādi:

„Darīšana vai ticēšana nepareizi nebūt neietver Jēzus noraidīšanu.”

Tas nozīmē, ka, pat ja tu apzināti dari kaut ko nepareizi, tas vēl nenozīmē, ka tu atraidi Jēzu, tu vēl joprojām seko Jēzum, kaut arī tu savā sirdī apzinies, ka tas, ko tu dari, nav pareizi.

Tātad šis evaņģēlijs vēsta, ka taisnošana, nevis svētošana ir pats svarīgākais glābšanas procesā. Ne tās lietas, ko tu dari vai nedari. Un, ja tā ir taisnība, tad „pilnība” pazūd no kristiešu vārdu krājuma, jo mēs grēkojam nepārtraukti mūsu dabas dēļ līdz pat Jēzus atnākšanai, tādēļ mums jāgaida uz pilnīgu raksturu, līdz redzēsim Jēzu debesīs.

Te nu ir šis evaņģēlijs. Kas tas ir par evaņģēliju, ko es tikko jums izklāstīju?

Tā nu tas ir, ka tas ir kristietības evaņģēlijs. To jūs dzirdat, kad svētdienas rītā ieslēdzat radio vai TV. Tam tic kristietības vairākums. Tas jau nav nekas jauns, tas nu jau būs pazīstams 17 gadsimtus. Tās ir ortodoksālās pamat plūsmas kristietības glābšanas evaņģēlijā.

Kas notika, kad šis evaņģēlijs, kam tic droši vien 95% kristietības, piekļauvēja pie Adventistu draudzes durvīm un mūsu mācībām? Notika interesanta attīstība. Es tajā laikā biju *Pasifik* ūnijas koledžā, kad kāds džentelmenis Desmans Fords no Austrālijas ieradās mācīt *Pasifik* ūnijas koledžā. Viņš strādāja tieši man līdzās, mūsu biroji bija blakus, un viņa biroja durvis bija tieši blakus manējām. Viņš bija jauks kristīgs džentelmenis, viņš tikai ticēja, ka mūsu mācības par 2300 dienu pravietojumu un tiesu, kas sākās 1844.gadā, ir maldīgas, ļoti maldīgas un ka tās nav iespējams pamatot Rakstos. Un tādēļ viņš domāja, ka Kristus nesāka jaunu darbu debesu Svētnīcas vissvētākajā vietā 1844.gadā.

Kāpēc viņš to mācīja?

Vai tad ir tik grūti izskaitļot 2300 dienu pravietojumu, principu, ka dienai atbilst gads, un citas lieta no Dāniēla grāmatas, vai tur ir iesaistīts kas dziļāks?

Redziet, tiesa un tas, ka Dievs tiesā Savus ļaudis, ne visai labi iekļaujas šinī evaņģēlijā. Ko Dievs izvērtēs? Vai tavu Sabata ievērošanu? NĒ.

Vai to, kā tu maksā desmito? NĒ. Vai varbūt to, vai tu esi bijis piedzēries vai nē? Tā taču nav problēma. Viss, kas šādam evaņģēlijam ir nepieciešams, ir kāds pierakstošais eņģelis – sekretārs, kas pieraksta, ka 2003.gada 23.janvārī 19:45, pārbaudām ierakstus, vai nekad nav atraidījis Kristu? Nekad nav noraidījis Kristu, tātad tu vēl joprojām esi glābts. Tam nav vajadzīga tiesa, lai to izspriestu. Jums ir vajadzīgs tikai kāds, kas uztur precīzus ierakstus. Un šis evaņģēlijs saka, ka lietas būtība nav par rakstura tiesāšanu, bet gan par izvēli - pieņemt vai noraidīt Kristu - un tas arī ir viss.

Atļaujiet man jums līdzdalīt kaut ko, manuprāt, interesantu.

Sabatskolas skolotājs mācīja divās dažādās klasēs. Viena klase sastāvēja pamatā no pensionētiem draudzes darbiniekiem, bet otra klase sastāvēja no koledžas studentiem. Abām klasēm viņš uzdeva vienu un to pašu jautājumu. Kādu jautājumu – šādu:

„Vai 1844.gads ir svarīgs tavai ticībai? Vai 1844.gads ir svarīgs tavai ticībai?”

78% no pensionētās klases atbildēja – jā, ir svarīgs. 9% koledžas studentu klasē atbildēja, ka tas ir svarīgi viņu ticībai.

Un tad viņš jautāja vēl kādu jautājumu. Kā ir ar visiem mūsu laika pravietojumiem? Nu tie, kas ir Dāniēla un Atklāsmes grāmatās par 1200 dienām utt. Šoreiz 65% no vecākiem ļaudīm

atbildēja, ka tie viņiem ir svarīgi, bet 95% jauno cilvēku teica, es citēju: „Draudzei vajadzētu beigt pierādīt visus laika praviņotumus kopumā un pievērst uzmanību lielākiem un svarīgākiem jautājumiem.”

Ko tas nozīmē? Vai tie ir dumpīgie jaunieši, kas grib iznīcināt draudzi? Nē, nē. Īstenībā notiek kaut kas ļoti vienkāršs. Jaunieši uzdod jautājumus, ko mēs, vecāki ļaudis, vairs nejautājam, jo mēs jau šo taciņu esam iestaigājuši. Un ir labi un slikti paradumi. Labi paradumi, piemēram, ir katru Sabatu iet uz draudzi, tas ir ļoti labi. Maksāt regulāri desmito - tas ir labs paradums, ko darīt. Bet redziet, kad mēs to esam darījuši kādu laiku, mēs to sākam darīt automātiski, vai ne? Mēs to darām tādēļ, ka mēs to vienmēr tā esam darījuši. Mēs nekad to neesam darījuši citādāk. Un mēs neuzdodam jautājumus, ko uzdod jaunākā paaudze. Redziet, viņi vēl nav izveidojuši šos paradumus.

Un viņi uzdod jautājumu: vai tas ir svarīgi manai glābšanai? Vai tam ir kāda nozīme? Vai tam ir kāda saistība ar manu mūžīgo glābšanu vai pazušanu?

Kad viņi nepārtraukti dzird par 2300 dienām un to, kā mācīti vīri diskutē un saka: „Mēs ticam, un tas ir mūsu pamatmācības 27 punktos, bet, ziniet, tam nav nekāda sakara ar mūsu glābšanu. Tas faktiski nav glābšanas jautājums. Tas ir teorētisks jautājums. Tam nav nekāda sakara ar glābšanu!”

Kad mūsu jaunieši to dzird atkal un atkal, viņi saprot teikto. Viņi saprot un saka: „Kāpēc man jānodarbojas ar nesvarīgiem jautājumiem?” Ieklausieties vēlreiz šajos vārdos: „Draudzei vajadzētu beigt pierādīt praviņotumus un pievērsties lielākiem un svarīgākiem jautājumiem!” Nodarbosimies ar svarīgām lietām! Un netērēsim laiku nesvarīgām lietām, bet virzīsimies uz priekšu!

Vai jūs domājat, ka tas beidzās ar to, ka Desmans Fords zaudēja tiesības mācīt Adventistu draudzē? Šeit kāda pavisam svaiga grāmata „Vai Adventistu doktrīna par Svētības šķīstīšanu un izmeklēšanas tiesu izkropļo, grauj un ir pretrunā ar vienīgo un īsto Jaunās Derības žēlastības evaņģēliju? Un atbilde ir – jā, tiesa izkropļo un grauj žēlastības evaņģēliju.”

Jūs varat ticēt vienam vai otram, bet jūs nevarat ticēt abiem.

Labi, šeit ir tiesa ar jautājuma zīmi. Vai tiešām tiesa sākās 1844.gadā? Un kā tad ir ar E.G. Vaitu? Kā ir ar E.G. Vaitu?

Ļaujiet man izlasīt, ko kāds darbinieks raksta uz Endrjūsa universitāti. „Kā lai mēs noturam pusaudžus savienībā ar Kristu? Pirmkārt, „Padziļinātās vēstis”, „Vēstis jauniešiem” un citos darbos lielos vilcienos nav ne drupatiņas no evaņģēlija. Otrkārt, pārstāji publicēt „Ceļš pie Kristus”, kas vienkārši ir vēl viens mēģinājums ar darbiem aizstāt evaņģēliju.”

Redziet, „Ceļš pie Kristus” un šis evaņģēlijs nevēsta vienu un to pašu lietu. „Ceļš pie Kristus” runā par svētošanu, „Ceļš pie Kristus” runā par nodošanos, „Ceļš pie Kristus” runā par glābšanas zaudēšanu, ja nav sirds nodošanas Jēzus Kristum ik dienas, un saskaņā ar šo evaņģēliju tas vienkārši ir nepareizi. Tu nezaudē savu glābšanu svētošanas dēļ, tātad E.G. Vaita nemāca evaņģēliju pareizi. Vienkārši E.G. Vaitu nevar vairs atzīt par autoritāti.

Kā ir ar likumu un Sabatu? Ziniet, vismaz daži no mums ir teikuši, ka baušļi ir jāvēro arī pēc Kristus nāves. Un tad mūsu kristiešu draugi saka: „Pagaidiet, pagaidiet, mēs taču grēkojam visu laiku, un vai Bībelē nav teikts, ka grēks ir likuma pārkāpums? Tātad mēs pārkāpjam likumu nepārtraukti, tikpat nepārtraukti, kā mēs elpojam. Kā jūs varat teikt, ka mēs varam turēt baušļus, nepārtraukti tos pārkāpjot, kas ir mūsu dabā? Tātad mēs nevaram runāt par baušļu ievērošanu, jo mēs esam baušļu pārkāpēji!” Un te, protams, ir atbilde. Jēzum Kristum bija cits aprīkojums. Viņš ievēroja baušļus, jo mēs to nespējam, un tas vienkārši tiek pieskaitīts mums. Tā ir mūsu kristiešu draugu atbilde uz šo jautājumu: „Vai šodien kristietis var ievērot baušļus?” Nē, Kristus tos ievēroja mūsu vietā. Baušļus nav iespējams ievērot, kamēr esam grēcīgā miesā.

Kā ir ar Sabatu? Tas taču ir pašā baušļu centā, vai ne? Pašā centā. Pēc mirkļa mēs uzsāksim Sabatu, jo saule jau ir diezgan zemu. Bet ziniet ko, šajā Sabatā jums būs jāizvēlas, vai ņemt šinī Sabatā savu veco dabu līdzī vai atstāt kaut kur kopā ar mašīnu stāvvietā. Es runāju par jūsu dabu. Ja jūs ņemsiet savu dabu līdzī, tad jūs visu dienu pārkāpsiet Sabatu, jo jūsu daba saskaņā ar šo evaņģēliju grēko, pat tikai eksistējot, un tas nozīmē, ka mēs nepārtraukti pārkāpjam Sabatu. Un te jūs atkal redzat jautājumus, kas rodas.

Kāpēc lai mēs tik ļoti satrauktos par Sabatu?

Es nesen izlasīju šo nelielo citātu, ko kāds iesūtīja „Adventist Review”: „Pārāk ilgi mums ir mācīts, ka, lai tiktu glābti, mums ir jāievēro Sabats un citas lietas, kas saistītas ar burta kalpību.”

Vai tā nav interesanta frāze?

Sabats un citas lietas, kas saistītas ar burta kalpību....

Un tā mēs nonākam pie šīm problēmām, un jūs jau zināt, kas tās ir. Tās izraisa ļoti dzīvas diskusijas, vai ne?

Vai veselīgs dzīvesveids tevi glābj? Protams, nē. Tad kāpēc vispār par to satraukties? Kāpēc lai tu neēstu, ko tu gribi ēst, un es ēdīšu, ko es gribu ēst, un mēs dzīvosim savu dzīvi, cik labi vien spējam, atceroties, ka Jēzus Kristus mūs izglābs taisnojot un nevis ar veselīgu dzīvesveidu vai svētošanu. Veselības jautājumi vienkārši nav saistīti ar mūsu glābšanu!

Kāds rakstījis, ka Dieva glābšanas plāns mums ir tik ekstravagants, tik visaptverošs, ka to nav iespējams samazināt vai aizēnot ar to, ko mēs ēdam, dzeram vai ko valkājam. Fiziski vingrinājumi un laba diēta veicina garu un pilnvērtīgu dzīvi, bet tie neko nepievieno mūsu glābšanai.

Redziet, tas nav glābšanas jautājums. Tā ir laba lieta, ko var darīt, bet tā nav saistīta ar mūsu personīgo glābšanu.

Un tad vēl standartī, ak, šausmas, tie visu laiku mainās - no vienas kultūras uz citu un no vienas paaudzes uz citu. Kā tie var būt kaut kā saistīti ar mūsu glābšanu?

Šeit atkal kāds cilvēks raksta, ka Adventistiem ir mutvārdu tradīcijas, kā, piemēram, tev nebūs skatīties filmas un iet uz kino teātri, tev nebūs dejojot, tev nebūs dzert kafiju. Šīs papildus doktrīnas un dzīvesveida tradīcijas ir ieviesuši atsevišķi draudzes locekļi ar draudzē eksistējošu

grupu vai ar tradīcijas atbalstu. Šie dažādie standarti nav uz Bībeli pamatoti, bet tos ir ieviesuši indivīdi.

Kāds cits raksta šādi: „Draudzes locekļi piekopj dažādus standartus un noteikumus, lai tikai paliktu biedri šinī organizācijā. Mums jāpatur prātā, ka tie nav saistīti ar glābšanu un ir tikai noteikumi, lai būtu SDA locekļi.” Tātad, ja jūs sakāt, ka dzīvojat šādā veidā, tad problēma ir tikai piederība SDA draudzei un tas nav saistīts ar jūsu glābšanu. „Lai gan es domāju, ka dažas lietas ir pareizas no reliģiskā viedokļa, bet tie nav glābšanas jautājumi.”

Jautājuma zīmes. Neskaidrības.

Labi. Šis evaņģēlijs, saskaroties ar adventisma pamatmācībām un adventistu dzīves veida jautājumiem, izraisa daudz jautājumu, jo šis evaņģēlijs un adventisms nav savienojami. Tas nav tas pats, tie nesaderas. Tie ir pretēji viens otram.

Es izteikšos ļoti tieši. Līdz šim visu laiku es biju it kā neitrāls, jo es gribēju izklāstīt šī evaņģēlija mācības, kādas tās ir.

Ja šis evaņģēlijs kļūs par SDA draudzes pamat evaņģēliju, mums kā adventistiem vairs nav pamata pastāvēt. Mēs pilnīgi neatšķirsimies.... Nu jā,... mēs ievērosim Sabatu un ticēsim, ka nav neredzamās uzņemšanas debesīs, un turpināsim kristīt pagremdējot, bet mēs nebūsim ne ar ko atšķirīgi no daudzām, daudzām kristiešu draudzēm, kas ir ticējušas šim evaņģēlijam gadu simtus pirms mums. Mums vairs nebūs nekā īpaša, ko piedāvāt pazūdošajai pasaulei. Ja šis evaņģēlijs pārņems visu un kļūs par pamatmācību SDA draudzē, un uz to pusi tas ir virzījies nu jau pēdējos 30 gadus, un, ja tas kļūs par SDA evaņģēliju, tad, iespējams, būs jāaizver durvis, jo mēs būsim kļuvuši par vēl vienu pelēku baznīcu citu pelēko baznīcu jūrā, nespējot neko īpašu piedāvāt pasaulei, kas pazūd savos grēkos. Par to es esmu pārliecināts.

Es ticu, ka šī ir visbīstamākā mācība, kas jebkad ir konfrontējusi SDA draudzi.

Jūs teiksiet - tas nevar būt tiesa... Kā ar panteismu pirms 100 gadiem? Jā, tas bija bīstami, bet mums tajā brīdī bija praviete, kas palīdzēja izkļūt no krīzes. Tagad mēs esam vieni paši, bez pravieša balss, un piepeši te ir kāds evaņģēlijs, kas saista mūsu uzmanību.

Ievērojiet, ka izdales materiālā pašā zīmējuma apakšā ir garš vārds angļu valodā - nolemtība. Kad šis evaņģēlijs tika izstrādāts ap 3. un 4. gadsimtu, visi ticēja nolemtībai. Jums nav iespējas izvēlēties - vai jūs tiksiet glābti vai nē, Dievs to izvēlas jūsu vietā. Jums nav nekas sakāms jūsu glābšanā. Tas jau ir izlemts, pirms jūs piedzimāt. Un, redziet, šis evaņģēlijs ļoti labi saskan ar nolemtības mācību, jo jūs esat grēcinieks automātiski un Kristus ir bijis paklausīgs automātiski, un jums tiek piedots, kad jūs pieņemat Jēzu, un tu kļūsti pilnīgs automātiski Kristus otrās atnākšanas laikā. Viss notiek automātiski - atkarībā no tā, kāds ir jūsu aprīkojums. Ja jums ir slikts aprīkojums, ir grēks, ja jums ir labs aprīkojums, nav grēka. Viss it kā notiek pats par sevi. Un tas labi iederas. Notiek savādas lietas, nolemtības mācību vairums kristiešu ir atmetuši, bet evaņģēlijs, kas balstīts uz nolemtību, vēl joprojām ir vairākuma kristietības evaņģēlijs. Tā ir savāda lieta, kas ir notikusi.

Es ticu, ka mums ir brīva izvēle, un domāju, ka jūs man piekritīsiet. Dievs nenolemj mūsu vietā, Viņš nenolemj pirms laika, vai mēs būsim glābti vai nē. Mēs izdarām izvēli, un Viņš aizsargā šīs

tiesības mūsu labā. Brīvā izvēle ir viena no visdārgākajām dāvanām, ko Dievs jebkad ir devis cilvēkiem. Jēzus Kristus ir miris pie krusta, lai aizsargātu tavas tiesības izvēlēties, pat būt pret Viņu, ja tu tā vēlies. Viņš ir aizsargājis šīs tiesības – brīvu izvēli.

Uz brīvu izvēli balstītais evaņģēlijs no apakšas līdz augšai ir pavisam cits evaņģēlijs. Kā Elena Vaits reiz teica: „**Kā cilvēki kļūdās? Sākot ar nepareiziem priekšnosacījumiem un tad darot visu, lai padarītu šo kļūdu par patiesību.**” Sāc ar nepareizu priekšnosacījumu, un viss nākamais būs nepareizs.

Šeit, es ticu, ir priekšnosacījums, un rītā es jums paskaidrošu, kāpēc.

Jā, mēs saņemam grēcīgu dabu piedzimstot, un šai grēcīgajai dabai ir ļoti negatīva ietekme. Grēcīgā daba vada mūs dažādos nepareizos virzienos. Bet es ticu, ka mēs neesam nosodīti, mēs nedodamies uz elli, mēs neesam pazuduši tādēļ, ka esam piedzimuši nepareizā vietā, ka mums ir grēcīga miesa, mantota no mūs vecākiem līdz pat Ādamam.

Es ticu, ka grēks ir izvēle, ko mēs visi izdarām. Mūsu brīvās gribas izvēle tad, kad mēs zinām atšķirību starp labu un ļaunu, bet es izvēlos teikt: „Dievs, es gribu to darīt pēc sava prāta, man nepatīk Tavs ceļš.” Es ticu, ka tieši tas ir grēks – brīvas gribas izvēle.

Ejam tālāk, ja.... Starp citu, es līdzdalīšu vēl kādu nelielu vēstuli. Jau vairākus mēnešus es mēģinu saprast, ko es pieņemu par patiesību, kas mani noveda pie miegainās attieksmes pret uzvaru manā dzīvē. Tagad man ir skaidrs, ka es pārpratu, kas ir grēks. Es vienmēr sapratu, ka man ir vajadzīga uzvara, bet tanī pašā laikā es to uzskatīju par neiespējamu, jo domāju, ka grēks ir stāvoklis.

Kā tu vari uzvarēt stāvokli? Tu tajā esi. Tu neko nevari izdarīt tam, kas tu esi. Un, ja grēks ir tas, kas tu esi, tad tas nu ir tas.

Otrais punkts. Ja grēks ir izvēle, ja grēks ir mūsu izvēle, tad Jēzus var piedzimt cilvēku ģimenē, pieņemot cilvēcisko mantojumu un pieņemot kritušo dabu, un nebūt grēcinieks tādēļ, ka Viņš nekad nepakļāvās šai dabai, nekad neizvēlējās sekot šai dabai. Šis evaņģēlijs vēsta, ka Jēzus pieņēma grēcīgo dabu, un vēl vairāk, tas vēsta, ka Viņš tika kārdināts tāpat kā mēs. Viņš tika kārdināts zaudēt savaldīšanos tad, kad Romas zaldāti spļāva Viņam sejā. Viņš tika kārdināts lepoties, kad Viņu gribēja kronēt par ķēniņu pēc tam, kad Viņš pabaroja 5000 izsalkušo. Viņš tika kārdināts zaudēt drosmi, kad visi Viņu pameta un Viņš teica saviem mācekļiem - vai jūs arī Mani pametīsiet? Viņš tika kārdināts tieši tā, kā mēs tiekam kārdināti, un ne tikai 3 reizes dzīvē. Viņš tika kārdināts nepārtraukti - no rīta līdz vakaram visā Savas dzīves laikā gan no iekšpuses, gan no ārpuses. To māca šis evaņģēlijs.

Starp citu, ja pirmajam evaņģēlijam ir taisnība, kas teica, ka Kristus nav pieņēmis mūsu dabu, tad jums ir tikai 2 iespējas. Padomājiet par to uzmanīgi. Ja pirmajam evaņģēlijam ir taisnība.

Pirmā iespēja ir – Dievs prasa no manis un tevis vairāk, nekā Viņš prasīja no Kristus. Viņš prasa tev un man uzvarēt grēku kritušā miesā, tanī pašā laikā atbrīvojot Savu Dēlu no šīs kritušās dabas. Tātad Viņš prasa neiespējami daudz no tevis un manis. Es neesmu īpaši sajūsmīnāts par šo ideju, nezinu, kā jūs.

Un tad ir vēl viena iespēja - Viņš no mums to arī nemaz neprasa. Ja Viņš neprasa no Kristus uzvarēt grēku grēcīgā miesā, tad Viņš man to arī neprasa, un Viņš par to parūpēsies, atnākot otro reizi. Ja pirmajam evaņģēlijam ir taisnība, ir tikai šīs divas iespējas. Vai nu Viņš prasa no tevis vairāk kā no Kristus, vai arī Viņš neprasa no tevis to vispār.

Es ticu, ka Jēzus Kristus pieņēma mūsu dabu.

Nākamais punkts – taisnošana. Slava Dievam par taisnošanu un grēku piedošanu. Tā ir Dieva dāvana mums. Bet šis evaņģēlijs vēsta, ka svētošanai arī ir izšķiroša nozīme, Dievam mūs glābjot. Tas nav kāds pēcgrūdiens. Tas nav evaņģēlija pielikums. Tā ir daļa no tā, kā Dievs mūs glābj. Atļaujiet man to ilustrēt.

Kāds nāk uz baznīcu, slavēdams Dievu par piedotiem grēkiem un slavēdams Dievu par jaunpiedzimšanas piedzīvojumu, un jūs izlemjat pēc baznīcas pavadīt šo personu mājās. Bet, kad jūs esat iekāpuši mašīnā, jūs viņu ieraugāt kliezdam uz savu sievu un bērniem, un jūs braucat ar viņu mājas, taču, kad viņš izkāpj no mašīnas, viņš pat sit savus ģimenes locekļus. Kā jums šķiet, vai šeit nav kaut kas nepareizi? Vai ar šo svētošanu viss ir kārtībā? Bet tagad pagriezīsim šo stāstu otrādi.

Persona patiesi dzīvo krietnu kristieša dzīvi, maksā desmito, kārtīgi ievēro Sabata dienu, nesit savu sievu un bērnus, bet šī persona nāk uz baznīcu bez prieka, bez laimes, bez miera un bez drošības par glābšanu. Kā jūs domājat vai tur arī kaut kā nepietrūkst? Taisnošanas? Piedošanas?

Redziet, īstenībā tam nav nozīmes, kuras no daļām pietrūkst, vai ne? Kaut kas nav kārtībā, ja pietrūkst taisnošanas. Kaut kas nav kārtībā, ja pietrūkst svētošanas. Tas ir kā divas straumes okeānā, tām jāstrādā kopā, vai arī mēs piedzīvojam tādas parādības kā El Ninjo, kas visu sagrauj. Ja straumes plūst saskaņoti, tās sadarbojas. Tā, es ticu, notiek arī ar taisnošanu un svētošanu.

Ļaujiet man vienā teikumā izdarīt kopsavilkumu par abiem šiem evaņģēlijiem.

Pirmais evaņģēlijs vēsta, ka taisnošana ir 100% efektīva, un tā ir Dieva žēlastība. Toties svētošana nekad nevar būt 100% efektīva tik ilgi, kamēr mums ir grēcīga daba. Mēs vienmēr būsim ar trūkumiem svētošanā. Mēs varam tikt svētoti 50%, mēs pat varam tikt svētoti 70%, bet mēs nekad nevaram būt 100% svētoti, jo svētošana jebkurā gadījumā ir gan mūsu, gan Dieva darbs. Taisnošana ir pilnīga, bet svētošana ir nepilnīga – tas ir pirmais evaņģēlijs.

Šis evaņģēlijs vēsta: jā, taisnošana ir Dieva glābjošais darbs, un tas ir 100% pilnīgs un to nevar uzlabot. Bet kas veic svētošanu? Vai es sevi svētoju vai Dievs veic svētošanu? Ja mēs patiešām ticam, ka Dievs pats veic svētošanu, un ne pusi es un pusi Dievs, ja Dievs veic svētošanu, vai Viņš mani var svētot tikpat pilnīgi, kā Viņš mūs taisno? Bet varbūt grēks ir nedaudz par smagu pat Dievam un Viņš mani nespēj svētot pilnīgi? Grēks ir nedaudz par smagu Dievam, lai ar to tiktu galā? Es tam neticu!

Es ticu, ka, ja Dievs var man piedot grēkus 100%, es ticu, ka Dievs var mani arī pārveidot 100%. Es ticu, ka Dievam ir tāds spēks. Un es ticu, ka svētošana ir tāda pati dāvana kā taisnošana. Šis nu ir šo abu evaņģēliju atšķirības kodols.

Pirmais tic, ka svētošana ir vienmēr nepilnīga, bet šis evaņģēlijs tic, ka Dievs var pilnīgi svētot, un tas atkal atdod atpakaļ kristiešu valodā vārdu pilnība, jo Dievs veic svētošanu, nevis es. Dievs pasniedz šo svētošanas un pilnības dāvanu, un Viņa darbs ir pilnīgs.

Es gribu jums līdzdalīt, ko esmu atradis par noderīgu. Varbūt tas noder arī jums.

Dievs ir ārkārtīgi talantīgs ārsts. Viņš spēj paglābt un izārstēt ikvienu, kas Viņam uzticas. Viņš ir visai neapmierināts, ja mēs ierodamies Viņa kabinetā, lai tikai saņemtu piedošanu. Viņš grib palīdzēt mums nokļūt tādā stāvoklī, kad vairs nevajadzēs lūgt piedošanu. Viņš piedāvā izārstēt mūsu prātu. Tādā veidā dotie noteikumi vairs netiks pārkāpti, jo mēs vienkārši to vairs nevēlēsimies, un visi sliktie ieradumi būs izgaisuši.

Dažiem tas izklausās kā pilnības draudi. Draugi nevēlas, lai Dievs samierinātos ar ko mazāku kā pilnība. Vai jūs lūgtu savam ārstam, lai viņš jūs neizārstē pilnībā? Vai jūs teiktu: „Pietiek ar 75% veselības, paldies!”

Kalpiem, kas uztver glābšanu kā juridiska rakstura problēmu risinājumu, pilnība ir vēl viena prasība. Draugiem, kas uztver glābšanu kā izārstēšanos no grēka izraisītām kaitēm, pilnība ir ārkārtīgi cēlsirdīgs piedāvājums.

Kalpi vēlas saņemt pilnīgu piedošanu. Draugi vēlas tikt pilnībā izārstēti.

„Ja mēs runājam par pilnību,” debesu Ārsts, iespējams, sauktu mums nopakaļ, kad būsim izgājuši no Viņa kabineta, „tad par to vispār neuztraucieties! Esmu tā iekārtojis Savā pasaulē, ka cilvēki vienmēr sāk līdzināties tam, ko pielūdz un aprīno!”

Ja jūs tiešām paliksiet Mani uzticīgie draugi, pilnība nāks pati no sevis. Es nesaku, ka jūs vairs necīnīsieties. Bet cīņa vairs nebūs tāda pati kā agrāk.”

Šo es atradu Grehema Maksvela grāmatā „Kalpi vai draugi”, un es domāju, ka tas ir ļoti labs veids, kā palūkoties uz šo pilnības jautājumu.

Mēs aplūkojam evaņģēliju, kur teikts, ka mēs esam grēcinieki pēc izvēles un Kristus ir uzņēmis mūsu grēcīgo dabu un tika kārdināts tāpat kā mēs. Dievs mūs taisno un svēto vienādi pilnīgi, dodot mums pilnības dāvanu.

Līdzīgi to pateicis pašreizējais Ģenerālkonferences prezidents: „Mēs varam pateikt visu evaņģēliju vienā vārdā...” Kā jūs domājat, kādu vārdu viņš izvēlējās? Pirmo evaņģēliju var pateikt vienā vārdā „piedošana”. Pirmais evaņģēlijs ir par piedošanu. Bet viņš saka: „Mēs varam pateikt visu evaņģēliju vienā vārdā - atjaunošana.” Atjaunošana... atjaunošana. „... Šis uzsvars padara SDA teoloģiju unikālu.”

Te tas ir, te ir Adventisma sirds. Ne mūsu doktrīnas, bet atjaunošana Dieva līdzībā. Un tālāk viņš saka: „Sajaucot citādu teoloģiju ar adventisma teoloģiju, droši to var nosaukt par lāpīšanās teoloģiju”. Šis otrais evaņģēlijs ir lāpīšanās evaņģēlijs. Tas savieno kopā evaņģēliju, kas nav adventistu, ar doktrīnām, kas ir adventistu. Un ziniet, tādi ielāpi parasti kopā neturas un pēc kāda laika kaut kur sāk irt.

Šis evaņģēlijs ir par atjaunošanu Dieva līdzībā.

Kā tas viss sader kopā ar tiesu?

Es domāju, ka tiesa ir diezgan svarīga. Dievam nāksies atvērt ierakstus, lai paskaidrotu, kāpēc Viņš pieņem tādus lēmumus par diviem cilvēkiem, kas nāk uz baznīcu katru Sabatu, izskatās tāpat, rīkojās tāpat, un tomēr viens ir gatavs Debesīm, bet otrs būtu nelaimīgs Debesīs, tāpēc Dievs neliek viņam tur mocīties. Kā Dievs ir nonācis pie šāda lēmuma, jo cilvēki taču rīkojās pilnīgi vienādi? Ir jāatver ieraksti, vai ne? Ir jāveic rakstura analīze un jāizmeklē motīvi un rīcība, kā arī jāpārbauda citas lietas – vārdi, attieksme. Tiesa ir vienīgā iespēja, kā tas viss var tikt izskaidrots - vai evaņģēlijs ir patiesi pieņemts vai arī tā ir liekulība, un vai mēs neapgalvojam par sevi to, kas mēs neesam, tādēļ tiesa šajā procesā kļūst ļoti būtiska.

Un kā ar Elenu Vaitu?

Nu... ziniet... Elena Vaita netika saņēmusi teoloģisku izglītību, un viņai plauktā nebija tik daudz teoloģisku grāmatu, kāda priekšrocība ir man. Bet, neskatoties uz to, Dievs lietoja šo sievieti.

Gribētu ar jums padalīties tajā, ko nesen teica Dvaiti Nelsons: „Ja jūs esat bijuši SDA draudzē ilgstoši, jūs droši vien esat kārdināti neticēt tām pravietes lietām. Mūsdienu reliģiskajā vidē ir apgrūtinoši būt citādākam, tas ir apgrūtinoši, ka kustībā, kurai tu pieder, ir pravietis, jo tu tiec uzskatīts par nedaudz dīvainu, nedaudz jocīgu, un tādēļ mēs esam pasākuši klusēt par Elenu Vaitu. Bez jebkādas tirgošanās un atvainošanās – mēs vienkārši esam apklusuši. „Tikai necitē viņu no katedras!” mēs sakām cits citam, „lasiet tika Vārdu, vai tad viņa pati nav šinī ziņā devusi mums padomu?” Bet ir pienācis laiks tik tuvu zemes civilizācijas beigām, ka atkal jāpārbauda, atkal jāpārdomā, atkal jāstudē un atkal jānodod sevi vēstij un misijai, ko vēstija šī sievietē – visražīgākā autore sievietē cilvēces vēsturē. Mums jābeidz taisnoties par viņas kalpošanu gan mūsu kustības iekšienē, gan ārpus tās.”

Un es saku: „Paldies, Dvait, liels paldies!” Un tad viņš pasaka kaut ko, kas tiešām uzkāpj uz mūsu varžacīm: „Mums nevajadzētu tās saukt par lasītajām grāmatām, tās patiesībā ir nelasītās grāmatas.”

Es ticu, ka Elenai Vaitai ir nozīme mūsdienās. Un es neticu, ka „Ceļš pie Kristus” būtu jāsviež miskastē. Es ticu, ka „Ceļš pie Kristus” ir visjaukākais jebkad un jebkādā formātā lasītais skaidrojums šim evaņģēlijam.

Kā ar likumu un Sabatu? Atcerieties, mūsu kristiešu draugi sacīja: „Kā jūs varat mācīt, ka likumu var ievērot, ja mēs grēkojam nepārtraukti - tāpat kā elpojam? Kā jūs to varat mācīt, ja Kristus bija vienīgais, kas ievēroja likumu, jo Viņam bija pilnīga daba?”

Atļaujiet man jums pajautāt. Nu labi, jūs sakāt, ka likums var tikt ievērots, jūs teicāt, ka tas nav neiespējami. Vai varu lūgt jūs atļauju jums pasekot ar videokameru nākamās, teiksim, 2 mēnešus. Un jūs būsiet mans galvenais pierādījums, ka likumus var ievērot perfekti, neskatoties uz grēcīgo dabu. Man būs pierādījums, jo es būšu jums sekojis šos 2 mēnešus. Droši vien nebūtu daudzu, kas to vēlētos vai ne?

Nu tad, ļautiņi, kur ir pierādījumi, ja tu un es neesam nekāds pierādījums, ka cilvēki ar grēcīgu dabu var perfekti ievērot likumu, kur ir pierādījums, ka likums var tikt ievērots? Āaaaa.... Jēzus Kristus. Jā, bet tas ir tikai.... Tikai tad, ja Viņš ir pieņēmis mūsu grēcīgo dabu.

Un kas būtu, ja Viņš būtu pieņēmis pilnīgu, nekritušu dabu, kāda bija Ādamam? Kur ir pierādījums, ka kāds ar grēcīgu dabu, kā es, var ievērot likumu? Tādu pierādījumu nav. Nevienš to nav paveicis. Tikai tad, ja Kristus ir pieņēmis grēcīgu dabu un ievērojis likumu, mēs varam droši un godīgi apgalvot, ka likumu var ievērot cilvēki ar kritušu dabu. Te ir pierādījums, ka mūsu mācība par baušļiem ir pareiza. Un, protams, Sabats ir bauslības karogs, vai ne?

Es nevaru pateikt, vai jūs iekārojat, bet es varu redzēt, kā jūs ievērojat Sabatu, un to pasaule redzēs beigu laikā. Redzēs tos, kas mīl Dieva baušļus, un it sevišķi likuma centru – septītās dienas Sabatu.

Un nu mēs esam nonākuši pie šiem kutelīgajiem jautājumiem koka augšpusē – veselība un standarti.

Es atkārtāju, veselības reforma jūs neglābs. Nu tad kāda jēga veselības reformai? Teiksim, jūs esat kādu pacēluši uz ielas un esat šo personu atbrīvojuši no alkohola un narkotikām, viņš ir pārstājis dzert. Jūs viņam mācāt labus, veselīgus paradumus, un viņš tiem uzmanīgi seko. Vai zināt, kas notiks? Viņš dzīvos 7-9 gadus ilgāk nekā viņa kaimiņš. Tā ir statistika. Atbrīvojat viņu... un tad šī persona nomirst. Un šī persona, kam jūs palīdzējāt, augšāmceļas nepareizajā augšāmcelšanā. Vai zināt, par kuru es runāju? To, kas būs tūkstoš gadu beigās. Vai jūs šai personai esat ko labu paveikuši? Vai esat? Vai tā ir veselības reformas jēga - atbrīvojot personu no atkarībām, lai tā nodzīvotu papildus 7 gadus? Tas taču nav tā, vai ne?

Veselības reforma ir tikai viena iemesla dēļ. Miesa un gars ir vienoti. Kas ietekmē miesu, ietekmē prātu, un, kas ietekmē prātu, ietekmē miesu. Kas notiek, ja miesā viss ir sajucis to šausmīgo lietu dēļ, ko mēs tajā ievadām, un briesmīgo paradumu dēļ? Kur vēl būs sajukums? Prātā. Kur Dievs veic Savu glābjošo darbu? Prātā.

Labi. Tātad, ja persona nedzīvo veselīgi, bet jūs gribat, lai šī persona tiek glābta un ne tikai dzīvo par 7 gadiem ilgāk, tad jūs mēģināsiet uzlabot šīs personas veselību, vai ne tā? Tādā veidā Dievam pavērsies iespēja aizsniegt šīs personas prātu, lai viņu uzrunātu, lai pārliecinātu par grēku. Veselības reformai ir nozīme tajā, lai dotu Dievam iespēju, patiesu iespēju, labu iespēju aizsniegt un ietekmēt prātu un tā lēmumus. Tātad, vai tas ir svarīgi vai mazsvarīgi? Es teiktu, ka tas ir ļoti svarīgi, nezinu, kā jūs.

Un kā ir ar standartiem, tiem dažādajiem draudzes standartiem, par kuriem es teicu, ka tie nav svarīgi glābšanai? Tie, kas nav glābšanas jautājums, draudzes tradīcijas utt.

Ziniet, ir divas balsis, kas grib pievērst mūsu uzmanību - Dieva balss un sātana balss. Kā būtu, ja tu klausītos sludinātāju un ņemtu vērā, ko viņš saka 50% gadījumā, bet tad izvēlētos savu mīļāko TV raidījuma vadītāju un ņemtu vērā, ko viņš vai viņa saka otru 50%. Kā jūs domājat, kurš uzvarētu šinī sacensībā? Nedomāju, ka jūs sludinātājs. Sludinātājam nav izredžu. Un kā būtu, ja jūs darītu to, ko saka sludinātājs, 75 % gadījumā, bet tikai 25% gadījumā jūs darītu to, ko TV persona jums saka? Ko tagad jūs domājat? Mmmm..., es domāju, ka sludinātājs vēl joprojām zaudēs. Tādēļ, ka man ir grēcīga daba un manai grēcīgajai dabai vairāk patīk tas, ko saka TV persona, nevis ko saka sludinātājs.

Labi, ko tad saka mūsu standarti? Es runāju par tiem visiem. Es runāju par to, ko mēs klausāmies, ko lasām, kādās izklaidēs piedalāmies, kādas drēbes valkājam, un visiem pārējiem draudzes standartiem. Kāda tiem visiem ir jēga?

Sātans katru mūsu laika sekundi grib piesaistīt uzmanību sev, un ir veidi, kā mēs varam viņu apklusināt. Mums nav viņā jāklausās visu laiku. Un te nu lielu lomu spēlē standarti. Jūs varat apklusināt sātana balsi, kas runā uz jūsu prātu, ievērojot dzīves standartus. Jūs nevarat viņu pilnīgi nobloķēt, viņam vēl joprojām būs pieeja. Viņam ir jums pieeja darbā, viņam ir pieeja jums caur reklāmām, kurām jūs braucat garām, viņam ir jums pieeja. Bet, ievērojot standartus, jūs varat aizvērt ļoti daudz sātana piekļuves jums. Un kāda tam visam ir jēga? Lai Dievam būtu iespēja uzrunāt jūsu prātu, lai Dievs var jums piekļūt un piesaistīt kādu brīdi jūsu uzmanību. Lai viss laiks nebūtu atvēlēts tikai satanam. Standarti dod Dievam iespēju runāt uz manu sirdi un apklusināt sātanu, pirms viņš vispār ar jums uzsāk sarunu. Es domāju, ka tāpēc standarti ir ļoti svarīgi.

Kāds rakstīja šādi: „Ir skumji redzēt, ka arvien tiek popularizēti maldi, ka dzīvesveids, kā, piemēram, diēta un miega režīms, ir tikai reliģiska tradīcija un nav glābšanas jautājums. Ja Dievs dod padomu par jebkuru tēmu rakstītā veidā, tad tam jābūt ar glābšanu saistītam jautājumam, citādi Dievs to nebūtu skāris.” Vai Dievs runā pa tukšo? Vai tad, ja Viņš ko saka, tas ir svarīgi?

Vēl kāds ir rakstījis: „Kad cilvēki ir patiesi atgriezušies un Svētā Gara vadīti, tad gērbšanās stils un ēšanas paradumi, mūzika, ko klausāmies, un jebkurš cits dzīves veida aspekts arvien vairāk atstaros mūsu Kunga un Meistara Jēzus Kristus raksturu.” Un es domāju, ka tas viss piederas tēmai.

Šis evaņģēlijs padara doktrīnas un dzīvesveida jautājumus jēgpilnus. Lūdzu, negrieziet tos ar kājām gaisā un nesāciet ar doktrīnām un dzīvesveida jautājumiem, un tad nemēģiniet tam piekabināt evaņģēliju. Tā mēs nonāksim pie burta kalpības.

Evaņģēlijs ir cilvēces glābjošais spēks, bet evaņģēlijam šīs mācības ir jāpadara aktuālas, ja adventismam vispār jāeksistē. Ja adventismā ir kāda jēga, tad tur ir jābūt evaņģēlijam, kas ir savienojams ar tā doktrīnām un dzīvesveida mācībām. Šī iemesla dēļ es saku, ka šis te ir sātana uzbrukuma mērķis šinī paaudzē. Viņš, iespējams, necentīsies uzbrukt tā, lai jūs ticētu neredzamajai debesīs uzņemšanai, viņš, iespējams, neuzbruks jautājumā, vai pēc nāves jūs dodaties uz Debesīm, viņš, iespējams, neuzbruks jautājumā par nepieciešamību tikt kristītiem zīdaiņu vecumā, jo jūs esat diezgan pārliecināti šajos jautājumos. Bet, ja viņš tikai varētu izdzēst jūsu evaņģēliju.... Ja Viņš tikai varētu to aizvietot ar citu evaņģēliju, ar evaņģēliju, kas saka, ka viss, kas tev ir jādara, ir tikai jātic uz Jēzu, bet viss pārējais ir pilnīgi dabīgi - jums ir garantēta vieta Debesīs, ja tu tici Jēzum, un tavi grēki piedoti. Ja ar šo evaņģēliju aizvieto adventisma Bībelisko evaņģēliju, viņam vajadzīga viena diena, un adventismam vairs nav nekādas jēgas pastāvēt. Tieši tādēļ pēdējos 30 gados šim evaņģēlijam tik spēcīgi uzbrūk. Un mēs tanī dzīvojam jau kādus 3 gadu desmitus.

Kāds sludinātājs rakstīja: „Vai es drīkstu izteikt savu pārsteigumu? Es esmu 91 gadu vecs, es pieņēmu adventes vēsti, kad man bija 14 gadi, un Dieva žēlastībā esmu tai palicis uzticīgs cauri šiem gadu desmitiem, bet man pat sapņos nerādījās tajos agrīnajos gados, kad es saskāros ar

adventismu, ka piedzīvosim tādus laikus, pie kādiem esam nonākuši. Es sev jautāju – kur mēs dodamies? Cik ilgi vēl tas vilksies, pirms mūsu Kungs parādīsies?”

Šobrīd skan izmisis apjukuma sauciens no daudziem adventistiem visā pasaulē. Kāpēc lietas SDA draudzē ir tādas? Mēs vairs neesam tādi, kādi bijām pirms tam. Šodien ir cita veida adventisms, nekā tas bija tikai pirms 20 vai 30 gadiem. Kas radīja šo atšķirību? Tas ir evaņģēlijs. Pirmais evaņģēlijs, kristietības evaņģēlijs, ne vairs tikai klauvē pie SDA durvīm, bet ir jau iesūcies dziļi tajā. Un mēs, iespējams, pat neapzināti esam sākuši tam ticēt savā dzīvē. Mums jāpārskata evaņģēlijs un jāpārdomā, ko tas vēsta.

Šovakar es neko neesmu pierādījis, atcerieties, es neko neesmu jums mēģinājis pierādīt. Es tikai izklāstīju savu pārliecību un viedokli. Rītdien mēs iesim cauri šim evaņģēlijam punktu pa punktu, jo nav nekādas nozīmes tam, ko es saku, nav svarīgi, kam es ticu, nav pat nozīmes tam, kāda ir mana dziļāka pārliecība, ja šis evaņģēlijs nav 100% atrodams Bībelē - tad labāk atstāsim to. Un, ja mēs ticēsim šim evaņģēlijam, tad iesaku to pamatot Bībelē, kāpēc jūs tam ticat. Tātad rītdien mēs iesim cauri punktu pa punktu, to katru izanalizējot, balstoties uz Dieva Vārdu, un es atstāšu izvēli jūsu ziņā - vai jūs tam ticat vai nē. Es nevaru izvēlēties jūsu vietā, es varu tikai pateikt, kam es ticu.

Es domāju, ka šis jautājums, kādam evaņģēlijam mēs ticam, būs svarīgākais lēmums, ko mēs jebkad esam pieņēmuši savā adventisma pieredzē. Un es aicināšu veikt šo izvēli, kad mums būs sanāksmes rītdien.

Un tagad atgriezīsimies pie pirmā jautājuma. Vai atceraties pirmo jautājumu?

Sākumā mēs jautājām, kā mums var būt pamatota pārliecība, ka Jēzus atnāks mūsu dzīves laikā? Gribu atgriezties 1974.gadā, kad uz *Adventist Review* vāka ir uzraksts „Pasaules līderi gadskārtējā sanāksmē uzrunā baznīcu”. Un 1974.gadā viņi rakstīja: „Kad SDA paaudze būs patiesi nobriedusi, lai parādītu, ko Dieva žēlastība spēj darīt, pēdējais brīdis visai pasaulei izvēlēties par vai pret Dievu vairs ilgi netiks kavēts.” Interessants paziņojums. Kad SDA paaudze... viņi saka... un tie ir SDA pasaules vadītāji, kas šo paziņojumu iebalso gadskārtējā sanāksmē. „Kad SDA paaudze būs patiesi nobriedusi, lai parādītu, ko Dieva žēlastība spēj darīt, pēdējais brīdis visai pasaulei izvēlēties par vai pret Dievu vairs ilgi netiks kavēts.”

Vai tā laika līderiem bija taisnība, vai arī viņi smagi kļūdījās, kad 1974.gadā par to balsoja un tas tika nopublicēts *Adventist Review*? *Adventist Review* redaktors uzskatīja, ka tam ir nepieciešams neliels paskaidrojums, un viņš rakstīja šādi:

“Šis aicinājums tika balstīts uz trim uzskatiem:

- 1) Kristus varēja atnākt pirms gadu desmitiem,
- 2) iemesls, kādēļ Kristus kavējas, ir cilvēkos, nevis Dievā,
- 3) kavēšanās turpināsies, līdz Dievam būs cilvēki, kas, uzticoties Jēzum, izveidos Jēzus raksturu un uz visiem laikiem noraidīs sātana apsūdzību, ka Dievs ir nepatiess, prasot cilvēkam ievērot Viņa baušļus.”

Kavēšanās turpināsies, līdz šis evaņģēlijs izveidos cilvēkus, kas dzīvo Kristum līdzīgu dzīvi. To tā laika mūsu līderi gribēja pateikt. Citi saka: „Nē, tas nevarētu būt pareizi, jo Dievam ir nolikts laiks un Viņš nāks, kad pulkstenis nositīs 12. Tas notiks automātiski. Tas ir pilnīgi droši. Mums ar to nav nekāda sakara.”

Kam tagad ir taisnība?

Vai mūsu vadītājiem 1974.gadā bija taisnība, vai arī viņi smagi kļūdījās?

Un rakstā tālāk lasām: „Ja vadība un ļaudis nav norūpējušies par to, ko Dievs gatavojas darīt, un ir gatavi palikt šajā pasaulē, ja viņi ir apmierināti ar lietām, kas notiek kā ierasts, tad, kā norādīja Ģenerālkonferences prezidents pagājušajā Ģenerālkonferences sesijā, 1973.gads varētu būt atpazīstams kā mūsu paaudzes 1888.gads.” Tanī laikā Ģenerālkonferences prezidents bija Pīrsons.

Ko viņš domāja, to sakot? Ziniet, 1888.gadā viss bija vienkārši, Dievs nāca pie Saviem ļaudīm un teica: „Es esmu gatavs nobeigt darbu, vai jūs esat gatavi nākt Man līdzi?” Un mēs atbildējām: „Nē. Mums ir savas darīšanas. Mums ir komitejas, tajās viss ir jāapstiprina. Un tie divi puisi no Kalifornijas - Džons un Vagoners - nerīkojās kā pienākas. Viņiem nebija pareizie apstiprinājumi, tie nebija brāļu apstiprināti, tādēļ mēs nevaram īsti ticēt tam, ko viņi saka, viņi varētu būt bīstami.”

Kas notika pirms 2000 gadiem, kad Jēzus Kristus atnāca pie Saviem ļaudīm? Viņi gribēja vai negribēja Mesiju? Protams, viņi gribēja Mesiju. Vai viņi gribēja Kristu par Mesiju? Redziet.. Tas nebija pēc viņu apstiprinātajām metodēm. Mēs arī gribējām doties Mājās, kad Dievs atnāca pie mums pirms 100 gadiem. Mans vecvectēvs bija delegāts 1888.gada Ģenerālkonferences sesijā Miniapolisē. Un viņš gribēja doties Mājās tikpat ļoti, cik to gribam mēs, bet viņiem bija darba kārtības, viņiem bija programmas, un, kad nāca jaunā vēsts, tie teica: „Nē, tas izjauks mūsu ticību. Mēs to nevaram pieļaut.” Un Dievs žēlastībā atbildēja: „Es jūs nespiedīšu, Es atļaušu jums aiziet dusēt, bet mēs mēģināsim atkal.” Un to Pīrsons domāja, sakot: „Mūsu rokās varētu būt vēl viens 1888.gads, ja mēs darīsim visu kā ierasts.” Ja mēs turpināsim pieprasīt apstiprinājumus pareizās vietās un visam jāiet cauri pareizajai kārtībai, kā esam to vienmēr darījuši, un mēs nevaram uzklaut nevienam, ja viņš nav saņēmis draudzes apstiprinājumu - mēs to nedrīkstam darīt, tas ir bīstami. Mēs nepārbaudām cilvēkus, vai viņi ir kļūdījušies vai runājuši patiesību, bet mēs pieņemam to, ko cilvēki saka, ka tas ir patiesība vai meli. Pīrsons teica, - mēs varētu pieņemt tādu pašu lēmumu kā pirms 100 gadiem. Parastā lietu kārtība mūs neaizvedīs uz Debesu Mājām.

Es pastāstīšu, kam es ticu. Es ticu, ka mūsu līderiem 1974.gadā bija taisnība. Es ticu, ka tad, kad kāda paaudze ne tikai sludinās, bet faktiski izdzīvos šo evaņģēliju, Dievam nebūs nekā vairāk, ko šai pasaulei parādīt. Vai zināt, ko? Es neesmu tik ļoti satraucies par tām neizsniegtajām cilvēku grupām un neizsniegtajiem ciemiem Indijā, jo, kad Vēlais lietus izliesies, evaņģēlijs izplatīsies kā uguns tādā veidā, kā Dievs pats to izvēlēsies, un, iespējams, tam nebūs nepieciešams TV uztvērējs katrā mājā. Dievs parūpēsies par šīs problēmas risinājumu. Es neesmu norūpējies, kā evaņģēlijs izies visā pasaulē, bet es esmu ļoti norūpējies par manu akmens sirdi, kas nav gatava Vēlajam lietus. Tas ir šķērslis. Nevis tehnoloģijas, nevis nespēja

pasludināt evaņģēliju 8000 neaizsniegtām cilvēku grupām, bet Svētā Gara saņemšana Vēlā lietus veidā.

Redziet, ir jānotiek 4 secīgām lietām, pirms mēs dosimies Mājās:

Vēlais lietus rada skaļo saucienu, kas aiznes evaņģēliju visai pasaulei, tā rezultātā noslēdzas žēlastības laiks un nāk Jēzus. Šo lietu kārtību mēs nevaram izmainīt. Tātad galvenā lieta ir spēka saņemšana, izlejojoties Vēlajam lietum. Un Vēlais lietus nevar izlieties, ja mēs sacenšamies savā starpā, kam pienākas gods un kas pieņems lēmumus, un kam pienākas ievērība utt. Kamēr „es” valda, nevar būt Vēlais lietus. Mūsu vecajai sirdij ir jātiek pārkausētai, pakļautai un padotai 100% tam, ko Dievs ir teicis, jo tie visi ir glābšanas nosacījumi, ja reiz Dievs to ir teicis. Mūsu vecajai sirdij ir jātiek pārkausētai, pakļautai, un tad nolīs Vēlais lietus, tad atskanēs skaļais sauciens un tad mēs dosimies Mājās. Tik vienkārši tas ir.

Kā mums var būt pamatota cerība, ka tas notiks mūs paaudzes laikā? Tikai tad, ja mēs esam nopietni un rūpējamies, lai Svētais Gars pārņem pilnīgu kontroli mūsu dzīvē. Un ar to es domāju pilnīgu kontroli. Pilnīga nodošanās, pilnīga paklausība, lai jūs neviens nesamulsina attiecībā uz vārdu „paklausība”, jo tā nav burta kalpība, izņemot gadījumu, ja jūs to darāt tādēļ, lai ko sasniegtu vai lai par kaut ko kļūtu. Ja jūs to darāt tādēļ, ka Jēzus ir manījis jūsu sirdi, tad tā ir taisnošana ticībā. Paklausība, nodošanās un pakļaušanās ir tas pamats, kādēļ mēs varam pārliedzināti ticēt.

Pirms beidzam, es gribu jums vēl ko teikt.

Man ir bijusi izdevība ceļot daudzās vietās, un es tiekos ar daudzām, dažādām draudzēm - mazām un lielām. Un neesmu bijis nevienā vietā, kurā nav vismaz viens varbūt 2 dažreiz 5, 10, 12 cilvēki, kas patiešām nopietni tic, ka Jēzus atnākšana notiks viņu dzīves laikā. Es neesmu bijis daudz vietās, kur tas ir 100%, bet es vēlētos, kaut tas tā būtu. Esmu arī bijis vietās, kur daži ļoti nopietni izturas pret Vēlā lietus saņemšanu. Un, ja Dievs tos savedīs kopā no dažādām pasaules vietām, atrodot dažus tur, citus citur, kādus še un vēl kādus kaut kur, Viņš ļoti ātri sapulcinās Savu pēdējo paaudzi. Es tā domāju, jo es redzu to notiekam, ceļojot apkārt un noturot šādas sanāksmes, es domāju un redzu to notiekam. Es ticu, ka Dieva ļaudis to ņem nopietni. Nekādā gadījumā ne visi, jo tanī pat laikā adventismā arī vērojama liela vieglprātība un liekulība, bet ir īpaši ļaudis, kas nopietni izturas pret savu ticību un adventismu, un evaņģēliju. Es ceru, ka šī paaudze nepalaidīs garām iespēju, kā to diemžēl izdarīja mana vecvectēva paaudze pirms 100 gadiem. Ir laiks doties Mājās. Un es gribu drīz nokļūt Mājās!

Es vairs neesmu 40 gadus vecs, kāds biju, kad šo visu sāku pētīt, es kļūstu vecāks, kā arī jūs, un mums vairs nav tik daudz laika, lai spēlētos ar ticības lietām, mums jāklūst nopietniem un ļoti drīz.

Un tātad divas noslēdzošas domas.

Jā, mums var būt pamatota cerība, ka Jēzus atnāks drīz... JĀ!

Un otra. Adventisma evaņģēlijs ir unikāls, tas ir kas īpašs, tas padara adventismu reālu, un mums ir jāzina, kāpēc tas tā ir, un jādzīvo pēc tā.

Es noslēgšu šo sanāksmi ar lūgšanu, un parasti es lūdzu visus zemoties, bet šobrīd tas, šķiet, ir nedaudz neērti zāles un nelīdzenās zemes dēļ, tāpēc es lūgšu jūs piecelties kopīgai noslēguma lūgšanai.

Tēvs Debesīs. Mēs šovakar lūdzam no visiem mūsu sirds dziļumiem, lai Tu šai paaudzei, kas šodien šeit esam, neļautu aiziet nebūtībā un negaidītu nākamo, kam būtu jānobeidz darbs. Es lūdzu, Kungs, lai Tavs Svētais Gars ienāk mūsu sirdīs un lai tur paveic visu nepieciešamo darbu, tīrot, kas ir tīrāms, un šķīstot, kas šķīstījams, izmainot mūsu attieksmi, motīvus un paradumus. Viss, kas nepieciešams, lai tiek paveikts tā, lai Svētā Gara lietus var tikt izliets varenā veidā. To es lūdzu šovakar par ikvienu. Lai tā ir mūsu dzīves izvēle, lai Jēzum Kristum nav skumji mums jāiet garām, atliekot to uz kādu citu laiku. Lai Jēzus Kristus varētu atzīt šo paaudzi par Savējo uz visiem laikiem, to es lūdzu Viņa vārdā, Āmen.